

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.770 van 26 juni 2015
in de zaak A. 216.239/XIV-36.520**

In zake: Kenny MEIRLAEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Nadia Lorenzetti
kantoor houdend te 8000 Brugge
Langestraat 87
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT,
vertegenwoordigd door de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 juni 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de “beslissing van de Directeur van de Strafinrichting te Brugge [...] van 19.06.2015 waarbij verzoeker de volgende tuchtsanctie werd opgelegd: - 4 weken ATV met inbegrip van de voorlopige maatregel van 17/06/2015 om 17:00 uur tot en met 16/07/2015 om 17:00 uur”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 juni 2015.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jelle Snauwaert, die *loco* advocaat Nadia Lorenzetti verschijnt voor verzoeker, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Brugge.

3.2. Op 19 juni 2015 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van vier weken individueel regime, met inbegrip van de voorlopige maatregel, van 17 juni 2015 om 17:00 tot en met 16 juli 2015 om 17:00. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“[...]

Betrokkene heeft zich absoluut ongepast uitgelaten ten aanzien van een beambte. Toen de beambte betrokkene hierop vroeg om op cel te gaan ging de houding van betrokkene over tot provocatie. betrokkene maakte hierbij de beambte belachelijk. Op het moment dat de beambte hierop correct reageerde dat hij mogelijk een RAD zou opmaken ging betrokkene over tot het bedreigen van de beambte.

We zien duidelijk escalatie in de houding van betrokkene die eindigt met het intimideren van een beambte. We tillen zeer zwaar aan deze inbreuk. Het is tevens niet de eerste maal dat betrokkene zich ongepast gedraagt ten aanzien van het personeel. we hebben geen enkelen reden om te twijfelen aan de weergave zoals opgesteld in het RAD.

Gelet op de aantasting van de psychische integriteit van de beambte. Gelet op de zware bedreigingen die werden geuit tav het personeel.

Orde en veiligheid

De gedetineerde heeft tot plicht er zorg voor te dragen dat hij door zijn gedrag ten opzichte van het personeel, medegedetineerden en andere personen de orde en de veiligheid niet in gevaar brengt of verstoort (Art. 106 § 1 van de Basiswet 12.1.2005)

Beledigingen

De gevangene die zich schuldig maakt aan bedreigingen, beledigingen of gewelddaden hetzij tegen het personeel van de strafinrichtingen, hetzij tegen andere gevangenen wordt strenger bewaakt of afgezonderd. (Art. 614 Wetboek van Strafvordering).

Opvolgen bevelen personeel

De gedetineerde moet de bevelen of instructies opvolgen van het personeel met betrekking tot de handhaving van de orde en de veiligheid en tot de uitvoering van de reglementen. (Basiswet, art. 106, § 2)

Feiten bewezen

Na onderzoek komen wij tot de conclusie dat de feiten vermeld in het rapport aan de directeur zijn bewezen.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Onder de titel “V. Uiterst dringende noodzakelijkheid” stelt verzoeker enkel dat het feit dat de voorlopige maatregel van 17 juni 2015 per 19 juni 2015 werd omgezet in een effectieve maatregel de gevraagde schorsing uiterst dringend maakt. Hij wijst er ook op dat hij diligent heeft gehandeld.

Onder de titel “II. Belang” voert verzoeker aan dat de opgelegde sanctie impliceert dat hij zijn tewerkstelling in de werkplaats zou verliezen, terwijl het bekomen van tewerkstelling in de strafinrichting niet evident is, en hij ook geen

inkomen zou kunnen genereren terwijl hij geen andere financiële steun geniet. Verzoeker wijst op het feit dat de tuchtsanctie zal worden vermeld op de opsomming van zijn disciplinaire straffen en in rekening zal worden gebracht zowel bij de latere strafuitvoering als bij de beoordeling van eventueel toekomstige tuchtrapporten. Verzoeker stelt dat de ten onrechte bestraffing ook gevolgen heeft op zijn psyche en dat zijn rechtvaardigheidsgevoel een deuk zal krijgen, hetgeen op zich weer negatieve gevolgen kan hebben op zijn detentiegedrag. Ten slotte geeft verzoeker aan zich geïsoleerd te voelen door de betrokken beambte die op zijn woord wordt geloofd zodat een volgend onterecht tuchtrapport niet lang zal uitblijven.

Onder de titel “IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing zijn rechten in de gevangenis beperkt. Hij wijst er op dat hij, die al enige tijd in detentie verblijft en bovendien (deels) in voorlopige hechtenis verkeert zodat zijn toekomst onzeker is, gevoeliger is aan dergelijke sancties dan een kort gestrafte. Volgens verzoeker heeft ook de ernstige beperking van zijn sociale contacten met medege-detineerden en met familie en vrienden gevolgen op zijn psychisch welzijn. Verzoeker herhaalt dat de aangevochten tuchtsanctie repercussies heeft op de strafuitvoering, dat zijn rechtvaardigheidsgevoel in ernstige mate wordt aangetast doordat hij niet wordt geloofd en dat de beambte in kwestie hem viseert.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele

gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Uit wat voorafgaat volgt dat het argument dat de voorlopige schorsing per 19 juni 2015 werd omgezet in een effectieve maatregel op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoeker verwijst verder naar de weerslag van de bestreden beslissing op de latere strafuitvoering en op de beoordeling van toekomstige tuchtrapporten. Hij stelt tevens dat een volgend tuchtrapport niet lang zal uitblijven nu hij geïmagineerd wordt door de betrokken beambte. Vooralsnog is dit een louter hypothetisch nadeel, waarbij geenszins blijkt dat niet kan worden volstaan met een behandeling via de gewone schorsings- of vernietigingsprocedure. Voorts moet worden opgemerkt dat het niet gaat om een rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dat geval zullen immers nieuwe beslissingen op grond van andere feiten worden genomen.

Wat de beperking van verzoekers sociale contacten betreft, mag de gedetineerde overeenkomstig artikel 140, § 2 van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ voor de duur van de tuchtsanctie “afzondering in een toegewezen verblijfsruimte” weliswaar niet deelnemen aan gemeenschappelijke activiteiten, maar mag deze verder bezoek van de in artikel 59, § 1, van dezelfde wet bedoelde personen van buiten de gevangenis blijven ontvangen, al is dit dan onder de vorm van zogenaamd “glasbezoek”. Het isolement waarin verzoeker volgens hem als gevolg van de betwiste tuchtsanctie terecht komt, moet dan ook in deze context worden gezien. Te dezen maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk dat hij door deze strafuitvoering zich in een toestand bevindt met onherroepelijke schadelijke gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering rechtvaardigen.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat zijn rechtvaardigheidsgevoel een deuk zal krijgen doordat hij niet wordt geloofd en dat de bestraffing ook gevolgen heeft op zijn psychisch welzijn, betreft het een moreel

nadeel dat in de regel kan worden hersteld door de morele genoegdoening die een vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt. Verzoeker zet niet uiteen, laat staan dat hij aannemelijk maakt, waarom dit te dezen anders zou zijn.

Wat betreft zijn beperking van rechten in de gevangenis meer bepaald de weerslag van de bestreden beslissing op zijn tewerkstelling in de gevangenis waarnaar hij verwijst onder titel "II.belang", beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat hij dit nadeel lijdt, maar hij verzuimt enig gegeven te verstrekken omtrent het bestaan en de omvang ervan. . De loutere bewering dat hij "volledig afhankelijk van dergelijk inkomen [is], aangezien hij van niemand financiële steun kan genieten" volstaat daartoe niet. Ter zitting geeft verzoeker nog aan dat zijn belangrijkste bekommernis ter zake is dat er in de betrokken gevangenis veel meer gegadigden zijn voor tewerkstelling, hij vreest dat zijn plaats zal worden ingenomen en hij derhalve tewerkstelling verliest tengevolge van de tuchtstraf wat zijn sociale reclassering hypothekeert. De verwerende partij geeft op dat punt te kennen dat de betrokken gedetineerde na beëindiging van de tuchtsanctie onmiddellijk weer aan de slag mag in de werkplaats, zij het mogelijk met een andere werkopdracht. Verzoeker betwist dit niet zodat ook op dit punt minstens niet is voldaan aan het vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoeker brengt geen andere concrete elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni 2015, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,	wnd kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Kaat Leus